

עמ"ת 15204/10/22 - פרנסיס כראם נגד מדינת ישראל, לשכת תביעות תעבורה חיפה

בית המשפט המחוזי בחיפה

עמ"ת 15204-10-22 כראם (עציר) נ' מדינת ישראל 2022-11-02

לפני:	כבוד השופט אינאס סלאמה
העורר:	פרנסיס כראם ע"י ב"כ עוה"ד פארס בריק (סנגוריה ציבורית)
נגד:	מדינת ישראל
המשיבה:	ע"י לשכת תביעות תעבורה חיפה

החלטה

1. לפניי ערר על החלטת בית משפט השלום לתעבורה בחיפה בתיק מ"ת 7028-09-22 מיום 3.10.22, בגדרה הורה בית המשפט קמא על מעצרו של העורר באיזוק אלקטרוני עד לתום ההליכים המשפטיים כנגדו.
2. עסקינן בבקשה למעצר עד לתום ההליכים, אשר הוגשה במקביל לכתב אישום שהוגש נגד העורר, בו יוחסו לו עבירות של נהיגה בזמן פסילה, נהיגה בקלות ראש, נהיגה בשכרות - בשל סירובו למתן דגימת שתן ונהיגה ברכב ללא ביטוח.
3. על פי הנטען בכתב האישום, בתמצית, ביום 21.9.22 בסמוך לשעה 20:50 נהג העורר ברכב מסוג הונדה ברחוב הגליל בחיפה. זאת עשה העורר, בהיותו פסול לנהיגה למשך תקופה מצטברת של 6 חודשים ו-85 ימים, שהוטלה עליו בשלושה תיקים שונים, תוך שהעורר מודע לפסילות אלה. עוד נטען, כי העורר נהג ברכב בקלות ראש בהיותו שיכור, בכך שסירב לתת דגימת שתן לפי דרישת שוטר.
4. בדיון שהתקיים בבית המשפט קמא, הסכים העורר לקיומן של ראיות לכאורה לעניין העבירה של נהיגה בזמן פסילה, אך לא לעבירה של נהיגה בשכרות. זאת, מאחר ולפי העורר הוא לא סירב למתן דגימה, אלא לא הצליח לתת בדיקת שתן.
5. בהחלטתו מושא ערר זה קבע בית המשפט קמא, כי מתקיימות ראיות לכאורה לכל העבירות בהן הואשם העורר וכי מתקיימת עילת מעצר. בית המשפט קמא היה ער לכלל לפיו מעצר בגין עבירות תעבורה הוא חריג, אך קבע, כי לא ניתן לסמוך על העורר כי יקפיד אחר הוראות הפסילה וכי ירחיק עצמו מן הכביש. זאת, בשים לב למעשיו בתיק דנן ואף לעברו.

בסופו של יום הורה בית המשפט קמא, בין היתר, על מעצרו של העורר באיזוק אלקטרוני, בפיקוח אנושי וכנגד הפקדה כספית מידתית.

6. העורר מאן להשלים עם החלטת בית המשפט קמא, בערר לפניי שב וטען, כי הוא נדרש על ידי המשטרה להזיז את רכבו שחסם כניסה לחנייה. דרישה זו היא שהיוותה את הבסיס לנהיגה בפסילה. לעניין עבירת השכרות נטען, כי השוטר שהגיע למקום וצפה מהצד בהגעת העורר לרכבו, המתין עד שזה הניע את הרכב, ומיד לאחר מכן ניגש אליו ועצר אותו בחשד כי נהג בזמן פסילה. בשל ריח של סמים ברכב והתרשמות השוטר מעיניו האדומות של העורר, הוא נחשד בנהיגה תחת השפעת סמים.

לפי העורר, נסיבות האירוע לא הצדיקו מעצר באיזוק וניתן היה להסתפק בשחרור לחלופת מעצר. המסוכנות שנלמדת מהתנהגותו של העורר איננה כה קיצונית, שהרי מדובר בעורר צעיר ללא עבר פלילי, ועברו התעבורתי איננו כה מכביד. השמתו של העורר לאורך תקופה ארוכה במעצר באיזוק ללא אפשרות יציאה עלולה לפגוע בחירותו יתר על המידה, שהרי מעצר באיזוק "אינו בבחינת חלופה למעצר, כי אם הוא מעצר ממשי שבצדו הגבלות סטטוטוריות".

חרף קיומה של עילת מעצר, שנובעת מהחשש כי העורר ישוב וינהג ברכב, לא מדובר עדיין, כך לדידו של הסנגור המלומד, "בעילת מעצר סטטוטורית או שמא בעילת מעצר בעוצמה גבוהה מאוד שמצדיקה מעצרו הממשי" של העורר.

7. בדיון שהתקיים לפניי, חזר ב"כ העורר על טענותיו כפי שקיבלו ביטוי בהודעת הערר והוסיף, כי אומנם התביעה הסכימה למעצר באיזוק בבית המשפט קמא, אך לאחר שראה את נסיבות האירוע סבר הסנגור, כי מעצר באיזוק אינו מוצדק וכי ניתן להסתפק בחלופה רגילה, מה עוד שמדובר בחלופה ראויה שבית המשפט קמא אף התרשם ממנה.

הסנגור סבור, כי אין בשחרור העורר לחלופה הכוללת אף עבודה בשטיפת מכוניות השייכת למשפחתו, בה עובדים שניים מהמפקחים המוצעים (אשת הדוד ובן הדוד), משום פוטנציאל ליצירת סיכון לנהיגה מצדו של העורר. שכן, המפקחים יוכלו לערוב לו ולפקח עליו בו זמנית בזמן שהותו בעבודה. הסנגור הוסיף, כי לעורר נסיבות אישיות קשות מאד והוא סובל ממחלת נפש, הוריו גרושים מגיל צעיר וקיים קושי להחזיקו "לאורך תקופה במעצר סגור בין 4 קירות".

8. ב"כ המשיבה ביקשה לדחות את הערר. היא ציינה, כי להבנתה העורר אינו חולק על קיומן של ראיות לכאורה לעניין הנהיגה בפסילה, אלא על נסיבות ביצוע העבירה. אשר לעניין הנהיגה בשכרות, סבורה המשיבה כי בית המשפט קמא נימק את החלטתו והתייחס, בין היתר, לאינדיקציות שהעלו את החשד לנהיגה בשכרות (ריח הסמים והעיניים האדומות) ולמספר ההזדמנויות שניתנו לעורר לצורך מתן דגימת שתן. לדידה, כל אלה "נכנסים בגדר ראיות לכאורה מספיקות בשלב דיוני זה".

לעניין המסוכנות, והגם שמעצר בעבירות תעבורה הוא החריג ולא הכלל, בית המשפט קמא "לאחר שבחן את העבירות

המיוחסות לעורר, את ההרשעות התעבורתיות והפליליות וכן את תיקי המב"דים שעומדים כנגדו, לרבות בעבירות חמורות ומסכנות חיי אדם", קבע כי לא ניתן לתת בו אמון ולשחררו למעצר בית. המשיבה אף ציינה, כי לחובתו של העורר מאסר מותנה בר הפעלה לתקופה של חודשיים.

דין והכרעה

9. לאחר שנתתי דעתי להודעת הערר על צורפותיה, לטיעוני הצדדים ולאחר שעיינתי בתיק של בית המשפט קמא ובתיק החקירה שנמסר לעיוני, **נחה דעתי כי דין הערר להידחות.**

10. החלטת בית המשפט קמא, עליה מלין העורר, מפורטת והתייחסה בהרחבה לכל הטענות שהעלה העורר, הן בנוגע לראיות לכאורה, הן בנוגע לעילת המעצר והן באשר לאי התאמת החלופה שהוצעה משמצא בית המשפט קמא "כי לא ניתן לסמוך על המשיב ולשחררו לחלופת מעצר". בכגון דא סבר בית המשפט קמא, כי יש צורך במעצרו של העורר, לא מאחורי סורג ובריח ממש, אלא באיזוק אלקטרוני.

11. בהחלטתו לעניין הראיות לכאורה, בית המשפט קמא ניתח בהרחבה את הראיות וקבע כי טענת העורר שנסיעתו הייתה למרחק קצר אינה מעלה ואינה מורידה, שכן מעצרו על ידי השוטרים מנע נסיעתו למרחק ארוך יותר. לא זו אף זו, קובע בית המשפט קמא, כי השוטרים אינם בבחינת "סוכן מדיח", שכן לא הם ביקשו מהעורר להיזז את רכבו, אלא הגיעו למקום בעקבות תלונה על חסימת החנייה, וכשגילו כי הרכב הינו בבעלות נהג אשר פסול מנהיגה, הוא העורר, המתינו במקום ומנעו ממנו למעשה את המשך נסיעתו. לציין כזכור, כי העורר אינו חולק על קיומן של ראיות לכאורה בכגון דא.

אשר לעבירה של נהיגה בשכרות, קובע בית המשפט קמא, כי גם לגביה מתקיימות ראיות לכאורה, שכן "השוטר אלון" ציין במפורש את ריח הסמים שהריח ואת עיניו האדומות של העורר, דבר אשר הקים חשד סביר לצורך דרישת בדיקת שתן ממנו. העורר נדרש מספר פעמים לבצע בדיקת שתן, אך לא הסכים לעשות זאת "בטענה היחידה שאין לו שתן וזאת למרות שהדבר לכאורה נעשה לאורך זמן לא מועט ואף לאחר שניתן לו לשתות מים".

12. עיינתי בחומר הראיות שבידי המשיבה, ומצאתי כי קביעותיו של בית המשפט קמא בדין יסודן והן עולות בקנה אחד עם חומר הראיות שנפרש לפניי. תחילה אציין, כי אין מחלוקת בדבר העובדה כי העורר נהג ברכב. מקובלת עלי הקביעה, כי השוטרים אינם בבחינת "סוכן מדיח", ובכל מקרה נסיבות אלה תתבררנה בבוא העת. מעשה הנהיגה עצמו, גם אם מדובר בנסיעה למרחק קצר, בוצע על ידי העורר ועל כך אין מחלוקת. טוב גם עשה הסנגור המלומד, שהסכים כי מתקיימות ראיות לכאורה בעניין זה.

13. הוא הדין באשר לעבירה של נהיגה בשכרות. גם כאן מקובלת עלי קביעתו של בית המשפט קמא, כי ריח הסמים ועיניו האדומות של העורר היוו אינדיקציה בדבר חשד לשימוש בסמים. דבריו של השוטר ישראל אלון "כי ברכב יש ריח של סמים כמו כן עיניו מאוד אדומות", מדברים בעד עצמם. חשד סביר זה, די בו כדי לבסס את הדרישה לבדיקת

שכן. אין חולק, כי העורר לא נתן דגימה כפי שהתבקש. כפי שעולה מחומר הראיות, הזמן הלא קצר שעבר בהמתנה לעורר כי ימסור דגימה (מהשעה 21:30 לפחות ועד השעה 22:30), ועל אף שהתאפשר לו לשתות מים (גם אם מים מהברז), מטה את הכף בשלב לכאורי זה לעבר הקביעה כי העורר סירב למסור דגימה, סירוב שיש בו כדי להקים חזקה לעניין נהיגה בשכרות.

14. אשר לעילת המעצר, גם כאן אין לי אלא להסכים עם בית המשפט קמא, ונראה שאף הסנגור אינו חולק על קיומה של עילת מעצר בדבר מסוכנות הקשורה בנהיגה. אכן, ככלל, בעבירות תעבורה מעצר מאחורי סורג ובריה הוא חריג, שכן לרוב ניתן למצוא חלופות "פוגעניות" פחות בחירותו של הנאשם, שיש בהן כדי להשיג את המטרה בדבר הרחקת הנאשם העומד לדין מהכבישים ולהבטיח כי לא ינהג ברכב.

בענייננו, בית המשפט קמא היה מודע לאמור ואף בחן האם יש בידו לתת אמון בעורר, במפקחים ובחלופה שהוצעה, באופן שניתן להשיג את מטרות המעצר. אולם, בית המשפט קמא קבע, כי בנסיבות החריגות של תיק זה, הדבר אינו מתקיים.

15. ואכן, עיון בגליון ההרשעות הקודמות של העורר, בעיקר בתעבורה, לצד העבירות הנוכחיות בהן מואשם, מלמדים על מי שכיבוד הוראות הדין וההחלטות השיפוטיות אינו נר לרגליו. אלא עסקין במי אשר מזלזל בהן וחוזר לסורו פעם אחר פעם, תוך שעונשים של פסילת רישיון נהיגה, פסילה על תנאי ואף מאסר על תנאי, לא היוו עבורו גורם מרתיע דיו. ודוק, העבירות אשר בהן הורשע העורר בשנתיים האחרונות מאז הוציא רישיון נהיגה, רובן ככולן מעידות על התעלמות בוטה מחוקי התעבורה.

16. לא זו אף זו, ולצד צבר הרשעותיו הקודמות של העורר, לא ניתן להתעלם מהתיקים התלויים ועומדים נגדו כפי שפורט על ידי בית המשפט קמא. מבלי להתעלם מחזקת החפות, תיקים אלה יוצרים מסה קריטית של אי אמון בעורר, עד כי לא ניתן לסמוך עליו שיקיים אחר הגבלות שחרור שיוטלו עליו, גם אם נלוו אליהם פיקוח אנושי וערבויות.

בכגון דא, סבר בית המשפט קמא כי רק מעצר עד תום ההליכים, יש בו כדי להרחיק את העורר מהכבישים, אולם החליט "להעבירו למעצר בפיקוח אלקטרוני אשר פגיעתו בחירותו של המשיב פחותה". נדמה, שבכך עשה בית המשפט קמא חסד עם העורר.

17. שקלתי את טענות הסנגור המלומד לעניין נסיבותיו האישיות והקשות של העורר ובעניין מצבו הנפשי, שמקשה עליו לשהות במעצר באיזוק אלקטרוני, אך סבורני כי נוכח כל אשר תואר, "התוספת של האיזוק", כלשונו של הסנגור, היא, בניגוד לדעתו, לא רק אפשרית אלא גם הכרחית.

18. השורה התחתונה היא, שאני דוחה את הערר.

תיק החקירה מוחזר למשיבה.

ניתנה היום, ח' חשוון תשפ"ג, 02 נובמבר 2022, בהעדר
הצדדים.